

PIERDERI PLANIFICATE

— Ce-i cu ăsta?! Ne strică planul...

urzica

Vacanta dublei personalități

Să ne imaginăm o stațiune de munte — de exemplu St. Moritz, în Elveția. În stațiune este un hotel, în hotel e un bar, în bar sînt vilegiaturişti și în vilegiaturişti este o cantitate variabilă de whisky. Să ne mai imaginăm că acest alcool de obîrșie scoțiană, îngurgitat în doze mari, exercită o influență nu tocmai calmantă asupra unuia dintre clienții barului, care face cnocaut două doamne, sparge un scaun pe spina-reă barmanului, aruncă un altul (un alt scaun, nu un alt barman) pe fereastra închisă, trage cu pistolul în plafonierele de cristal și provoacă o panică demnă de cea mai impozantă avalanșă de pe Jungfrau.

Să ne imaginăm în continuare că de față este și un procuror, bine cunoscut pentru severitatea cu care a cerut condamnarea bețivilor scandalagii. El asistă la întreaga scenă, de la primul upercut tras în falca primei doamne, pînă la ultimul cartuș descărcat în becul ultimei plafoniere. Să încercăm acum să ne imaginăm ce va face procurorul: va lua de guler pe dezlănțuitul vilegiaturist sau va da bir cu fugiții, de teamă să nu-l nimerească vreun pumn, vreun scaun sau vreun glonte?

Nici una, nici alta. Căci în cazul (autentic) pe care l-am relatat, magistratul și huliganul sînt una și aceeași persoană: Frederic Morton Delahaye. În orașul Pleasantville, din apropiere de New York, Delahaye are de cinci ani reputația unui temut procuror; la St. Moritz, el a dobîndit, din vara aceasta, reputația unui la fel de temut bețiv. Cînd polițiștii elvețieni au procedat la arestarea lui, eroul nostru a rupt tunica unuia din ei, strigînd cu antren: «Să ne dezbrăcăm! E prea cald aici!» Pe al doilea l-a mușcat de obraz, fără să mai strige nimic, probabil fiindcă era cu gura plină.

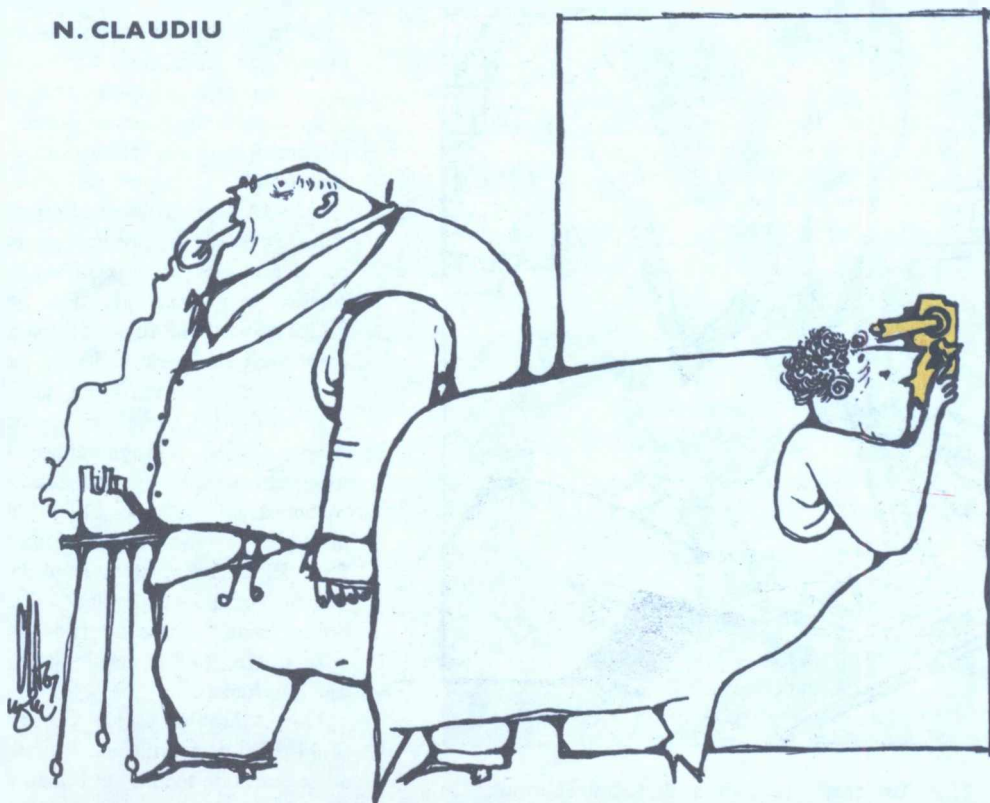
După ce s-a dezmeticit în celulă, Delahaye s-a purtat cu multă demnitate. El a cerut să fie pus imediat în libertate, arătînd că nimeni nu are voie să țină închis un procuror american. Cînd i s-a atras atenția că a fost arestat în calitate nu de procuror, ci de bețiv, el a ripostat că i se face o nedreptate: de ce să se țină seama de cîteva ore de amețeață și nu de cîteva ani de împărțire a dreptății?

Judecătorii elvețieni s-au dovedit însă neîndurători cu confratele lor de peste ocean și l-au condamnat la o usturătoare amendă plus o lună de pușcărie. Dubla personalitate de care dispune i-a permis astfel lui Delahaye să-și prelungească concediul și să cunoască și alt gen de răcoare decît cea a munților.

N. GĂLĂȚEANU

N. CLAUDIU

...E la televizor...

— Amintește-mi dragă cînd plec mîine la birou, să-i rezolv ăstua cererea...

Unor tineri poeți...

NEAGU RĂDULESCU

— Ce aveți voi comun cu suprarealismul, dragii mei?

— «Bretonul», maestre, «bretonul»...

MIRCEA PAVELESCU

EXERCITII PENTRU MÎNA

LIMBĂ ȘI ORIZONT

Avem în față publicația ORIZONT nr. 6, revistă a UNIUNII SCRITORILOR din R.S.R.

Această revistă, cu sediul la Timișoara, deși nu utilizează limba plină de savoare dialectală a lui Victor Vlad Delamarina sau a lui G. Girda, nu prea face caz nici de limba literară contemporană.

Se știe ca limba literară a cooptat o serie de expresii și cuvinte dialectale, care au îmbogățit-o realmente fie prin nuanțe, fie prin coloristică, fie prin sugestivitate. Astfel, limba lui Creangă nu este considerată dialectală, nici a lui Mihail Sadoveanu și nici a lui Tudor Arghezi. Cuvinte ca «ușure», «dești», «bold», «oleacă», «spelcă» etc. de mult nu mai au nevoie de traducere în subsolul paginii. Ele fac astăzi parte din limba literară care le-a cooptat fără nici o hotărîre oficială. Procesul acesta de asimilare de către limba literară a unor regionalisme, este probabil destul de complex și de delicat, el depășind pe nespecialist.

Dar iată că revista ORIZONT promovează niște exprimări care nu țin nici de dialect și nici de limba literară:

— «...Tio, pe-a șaptea, cînd venise în școala noastră... Eram pe-a opta», scrie Ion Velican în schița sa «Cît de mult te-ai schimbat, Tio!», voind să ne spună că eroul său, Tio, era în clasa a șaptea, iar Teodora, iubita lui, în clasa a opta.

Înlocuirea arbitrară a prepoziției «în» cu «pe» poate să ne ducă foarte departe. De pildă una este să fii în casă și alta este să fii pe casă.

• În poezia «Nostalgii la prima vedere» poetul Ion Cădăreanu scrie «Și-o zîină bună fugăream pînă noaptea prin **muri**».

În vocabularul literar al sec. XIX «muri» înseamnă «ziduri», franțuzism eliminat astăzi din limbă. Cititorul este totuși ispitit să creadă că Ion Cădăreanu fugărea zîina prin ziduri, ceea ce în poezie este perfect practicabil, mai ales că autorul are un predecesor celebru în «Omul care trece prin zid».

Dar poetul nu fugărea zîina prin ziduri ci prin rugii de mure, botezați ad-hoc «muri».

• La Dușan Petrovici găsim în poezia «Joc profund» (de reținut rezonanța barbiană «Joc secund») o îngemănare ciudată «...să începem cu bătaii în ușa nopților **lustrale**».

Adjectivul «lustral» chiar dacă ar exista în limbă tot n-ar sugera nimic în cazul de față. El derivă probabil de la «lustru» sau «lustră» (lampă suspendată). Cu alte cuvinte poetul bate la ușa nopților ca niște lămpi suspendate. Iată o prețiozitate, ca să zicem așa, cu lustru.

Dan Cornavin scrie despre niște barzi «hohotitori peste ruinuri» (ruine). Își amintesc acești barzi de secolii cînd beau vine și mîncau friptururi.

Același poet crede că fostul rege al Angliei,

Ioan Fără Țară, este supranumit astfel pentru că era... nomad.

Multă fantezie lingvistică și istorică ar revista asta! Fantezia artistică de la Orizont trebuie să moară de invidie!

VICTIMELE ORTOGRAFIEI

Revista «Argeș» ne aduce în numărul 1 senzaționala știre că în Dicționarul Enciclopedic Român apărut în 1962 nu figurează numele marelui nostru sculptor C. Brâncuși.

Ce semnificație ar putea să aibă o asemenea uluitoare omisiune? Ne-am grăbit să verificăm dacă nu cumva lipsesc din paginile Dicționarului Enciclopedic Român și numele lui Eminescu, Enescu, Iorga etc... Nu lipsesc. Dar partea cea mai distractivă este că nu lipsește nici numele lui Constantin Brâncuși.

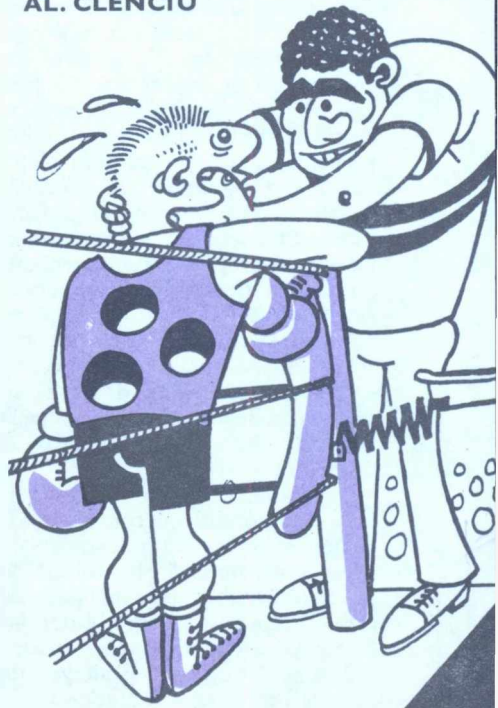
Al. Cerna-Rădulescu, secretarul general de redacție al revistei «Argeșul» ne-a explicat că atât el cît și Barbu T. Arghezi (aducătorul știrii) nu s-au gîndit să-l caute pe sculptorul «Brâncuși» (cu i din i) știind că artistul își ortografiază numele cu â din a, adică Brâncuși.

Nu-i mai puțin adevărat că Dicționarul Enciclopedic trebuie să respecte ortografia numelor proprii așa cum a respectat-o pe a lui Cicerone Theodorescu, pe a lui Tattarescu și pe a lui Tonitza. Urmează să verificăm dacă nu cumva numele dramaturgului Labiche este ortografiat Labiș, ceea ce ar produce oarecari confuzii.

SUPORTERI CREDINCIOȘI

Vorbind despre meciul Petrolul—Rapid

AL. CLENCIU

— Bravo! Te-ai apărat magistral. În te meciul n-ai primit decît trei lovituri.

STÎNGĂ

entîn Păunescu scrie în Sportul Popular, mentînd bucuria suporterilor Rapidului, «ce și-au întovărășit echipa la acest ci care putea să însemne totul sau nimic... amătate de secol au așteptat oamenii aceștia a în care echipa lor va împlini visul de-o ă».

ătrîni suporterii are Rapidul! Cel puțin la 65 de ani în sus. Și noi care o credeam orita tineretului...

LEACURI ȘI SFATURI

Almanahul Sănătății pe 1967 cuprinde erie de sfaturi, care de care mai folositoare ungenioase.

— «Ghetele vor fi deosebite pentru picio-stîng și drept» (pag. 141). Bine că ni s-a atenția, altminteri am fi putut încălța ata dreaptă pe piciorul stîng sau invers.

— «Uneori întăritura tălpii este făcută din erial slab, ca de exemplu cartonul, care a suprasolicitare se strică repede și duce a bușirea bolții piciorului» (pag. 140).

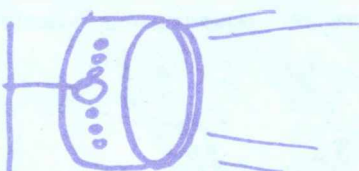
adevărul este că încălțămînta slabă duce prăbușirea pantofilor. Cit despre bolta orului, aceasta nu se prăbușește dacă nu e prăbușită gata, în urma unei boli conge-le, adică din naștere.

— La pag. 12 se recomandă ceapa în bolile rinichi pentru că îndepărtează apa și unele din organism. Pe de altă parte la . 175 ceapa este recomandată și la diaree tru că are calitatea de a reține apa din anism. Să fie oare ceapa un panaceu unisal? Pe cînd piatra filozofală și cuadratura cului?

C. CAZACU

— JUR!

s u b r e f l e c t o r

● Un actor venind «bine dispus» la spectacol, în loc să spună «Mă gîndesc, iubito, ce-o să mîncăm miine la masa de prînz», s-a bilbiit groaznic și a spus: «Mă iubesc gin-dito... ce-o să mîncăm miine... la praza de minz!».

● O spectatoare: Săracul! Dar de ce actorul care joacă pe Romeo are ochiul vinăt?

Plasatorul: I-a făcut nevasta «un semn»... ca să nu uite să-i aducă leafa.

● Trei ani s-au luptat colegii mei ca să fiu directorul teatrului. Și cum am fost numit... au strigat toți, în cor: «Pe el!!!»... Și pînă acum n-au făcut, împotriva mea, decît 2 360 de memorii.

● Actorul Y. în scenă nu se leagă de nici un personaj: în ședință «se leagă» de toate!

● Pe unii actori scrie ca pe far-furii: «Marile restaurante».

● Baletul este singurul compartiment al muncii intelectuale, unde dacă «lucrezi cu picioarele»... iei și primă.

● Glume între figuranți:
— Nae! Ești așteptat la rampă!
— Eu?
— Da!!! La rampa... de descăr-care a decorurilor.

● Studentele Institutului de Teatru la săditul pomilor:
Un coleg: Săpați! Săpați, fetelor, cu tot elanul!!, că miine, poimiine

ajungeți în teatru și o să vă fie foarte greu dacă nu sinteți antrenate.

● La Operetă:

Îmi permiteți, dragi spectatori, să vă prezint pe talentatul nostru tenor, dl. Bebe. De fapt îl cheamă Vanghele, dar i se spune așa... după minte.

● — Spune-mi un banc!
— Ești «talentată».

● — Știi textul?
— Îl visez, maestre.
— De-aia dormi în scenă!!!

● — Vai, ce prost joacă actrița Z!
— Ei, dar știi ce suflet are?
Pînă și copilul și l-a dat de suflet!

● — Ce faci, Nae?

— Hic!... Hic!... Am venit la datorie...

— Și aici ai datorii?

● — Îl vezi pe dl. acela cu geantă? E renumitul Bologescu.

— Bologescu... care l-a tradus pe Shakespeare?

— Nu!... Acela-i om de cultură. Țsta-i secretar literar.

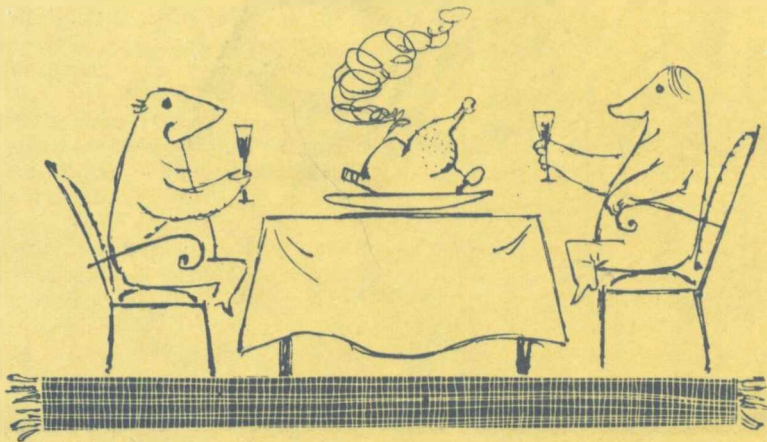
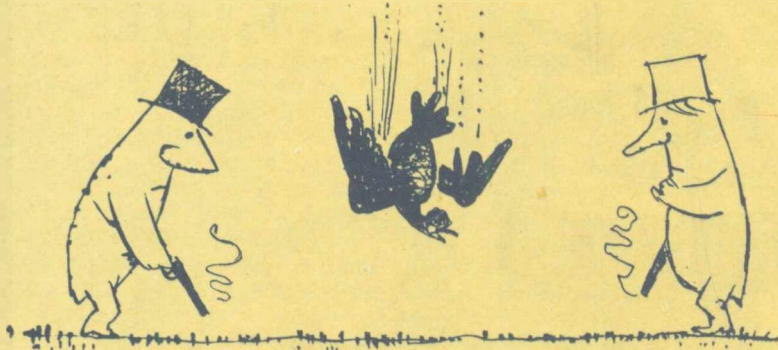
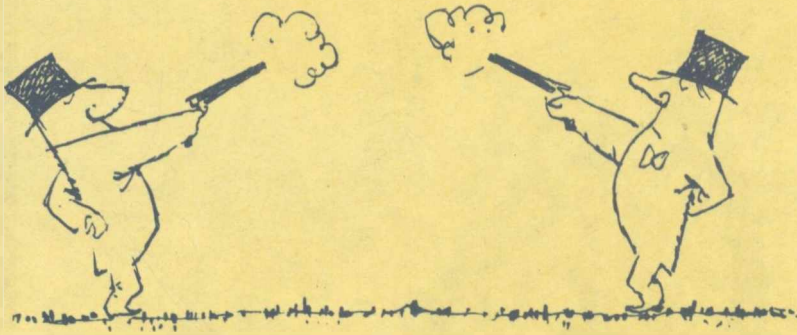
● — Ce părere ai de dramaturgul X...?

— Are ceva de începător... care a terminat de mult, tot ce avea de spus.

● Un fost june sfătuia un coleg între două vîrste: «Vopșește-ți părul negru... pînă nu se obișnuiește publicul cu el alb».

MIRCEA STROE

EUGEN TARU

CARAMBOL

Unul dintre cele mai proaspete sporturi de vară, iubiți tovarăși, este goana după bile cu autoturismul.

Acest minunat sport se practică la clubul «Metalul» din București, și, deși este cam costisitor, se pare totuși că merită. Regulamentul jocului este următorul: se formează o echipă din trei persoane și un autoturism. Respectiv un șofer, un secretar de club, C. Dobre, și o șefă a comisiei economice, Moescu Sofia. Și toată această echipă pornește cu mașina, cu aprobarea vicepreședintelui al UCFS orășenesc București, spre Sinaia. Scopul deplasării: să aducă de la Sinaia trei bile de biliard. Vine deci câte o bilă de cap, plus autoturismul. Noroc însă de mașină, că altfel cum cărau trei oameni trei bile tocmai de la Sinaia? Din păcate însă n-au găsit bilele și s-au întors fără să rezolve importanța problemă. Și atunci a fost trimis la Sinaia și Cimpina dar cu trenul, săracul, tovarășul Ciorbă, conducătorul bazelor sportive ale clubului. Tot după bile. Dar nici el n-a găsit bile. Așa că pină la urmă s-au cumpărat de la «Consignația» din București. Bile. De biliard. Și au respirat ușurați. Pe urmă nu a mai fost nevoie decât de 4,60 metri de postav. Tot pentru biliard. Pentru asta s-a repezit la Brașov tovarășul Dobre, cu autoturismul. A stat două zile, a decontat cazare și diurnă pentru domnia sa și șofer, dar baremi s-a întors cu postavul. 4,60 metri. De la Brașov.

Acum noi știm că la biliard trebuie și cretă. Ca să notezi punctele pe o tăblie. Așa am văzut.

Păi nu-i mare lucru. Să se sacrifice cineva din conducerea clubului. O fugă cu autoturismul pină la Vatra Dornei, că acum acolo e o minunăție, și vine înapoi cu cinci crete la sigur.

Și dacă o mai trebui și o cirpușoară pentru sters tăbliile de cretă, se găsește la Mamaia.

epigrame • epigrame • epigrame • epig

VICTOR HILMU

Unui gestionar necinstit

*Cînd plaja mării o colindă,
El se ferește cu ardoare,
Chiar și de razele de soare,
Că-i este frică să nu-l...prindă.*

Unui pictor cubist american

*— «Văd capete pătrate cînd pictez,
Iar soarele îmi sugerează conul,
Eu luna o zăresc ca pe-un trapez
Și universul meu e... pentagonul».*

Unui vainbuș necinstit

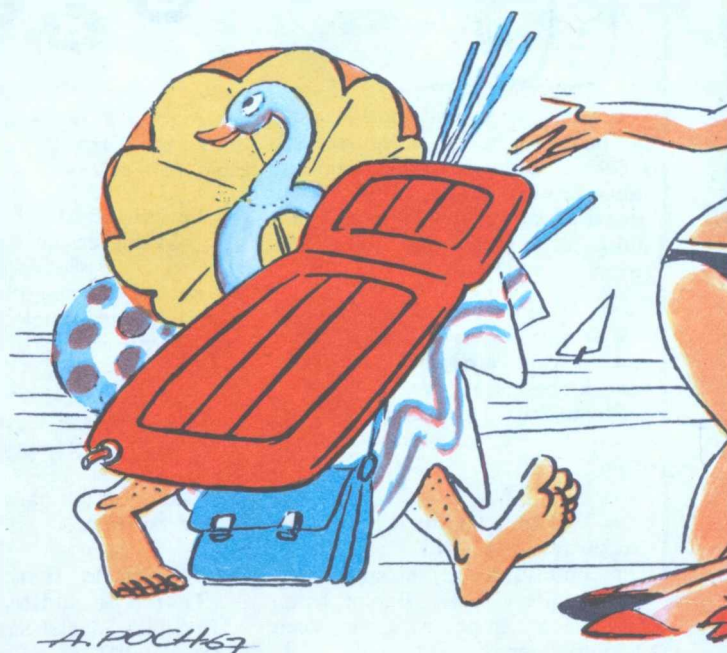
*— Vinul nostru este «fin»!
Vainbușul ne informează;
Noi îl credem pe deplin,
Dir moment ce... îl botează.*

Unui șofer imprudent

*Nu se-ntîmplă prima oară
Și răspunsu-i simplu, nene:
Pe șosele, dacă zboară,
E normal să aibă... pene.*

A. POCH

A. POCH 1967

CURA DE SLĂBIRE

Totul pornise de la ce-mi spusese un medic după un amănunțit consult: «Dacă mata nu dai jos urgent zece kilograme, atunci te dau ele urgent jos pe mata!»

În fața unei asemenea perspective mi-am făcut un plan de bătaie și am jurat să nu mai pun gura pe dulciuri. După aceea mi-a spus medicul meu că trebuie să mai jur pe niște chestii. Adică pe ciorbe, supe, grăsimi. Am oftat și am jurat. Și totuși nici gând să dau jos o sută de grame din cele zece kilograme care-mi stăteau ca sabia lui Damocles, dar nu deasupra capului. Adevărul era că rezistam trei zile și într-a patra, simțind că-mi vine leșin, intram într-o cofetărie și le făceam planul pe o săptămână. Pe urmă iar juram. Pe urmă iar intram. Și uite așa am reușit în două luni de zile să mă îngraș un kilogram. Nu mai știam cum s-o scot la capăt și pesemne, nervos și speriat de perspective, m-am trezit la birou că am rămas cu lucrările în urmă. În ședința ce a avut loc cu sectorul administrativ, subsemnatul am fost cap de afiș la punctul deficiențe din referat, ca și în luările de cuvânt ale colegilor din secție. M-au trecut niște sudori reci, pentru că oamenii aveau dreptate, dar orice critică, oricât de dreaptă ar fi ea, tot nu-ți sună a tango la ureche. M-am ridicat și eu, am arătat cum devine cazul cu zăpăceala mea și am promis să-mi văd de treabă de aci înainte fără poticneli din astea. Când am venit acasă îmi spune nevastă-mea privindu-mă: «Vezi, cura pe care o ții a început să dea roade! Ești nițel tras și nu-ți vine rău!» «De unde tras», m-am gândit eu, că înainte cu o zi inhalasem patru prăjituri, plus vreo două ciorbe, cind trecusem pe lângă un restaurant și-mi rupsesse nasul. Dar m-am uitat în oglindă. Era ceva. Zic: «Poate, totuși!...

După vreo lună, ședință de secție la noi, la vinzări. Se făcea analiza pe trei luni. Toate bune, dar tovarășul... Și vine vorba de mine care o incurcasem în luna a doua a trimestrului cu lucrările. Și iar povestea în referat, și iar cițiva colegi mă ajută, și iar mă ridic și eu și recunosc că așa a fost, dar că de atunci n-a mai fost și nici n-o să maifie. După două ore, cind am ieșit din ședință, mă simțeam așa, parcă pluteam. Acasă, nevastă-mea iar m-a privit încintată: «Dragă, zice, tu te-ai cîntărit în ultima vreme?» «Nu, zic!» «Ei, du-te mîine și cîntărește-te». M-am dus. Slăbisem cu două kilograme. «Ca să vezi, domnule, zic, că totuși eu țin o cură serioasă și nici nu-mi dau seama!»

După vreo două săptămîni apare gazeta de perete a fabricii. Trec prin fața ei, și rămîn stană de piatră. Cu litere mari, un titlu: «Racul din sectorul administrativ». Și dedesubt eu, în chip de rac, trăgînd înapoi tot sectorul care, săracul, din cauza mea, nu mai poate merge înainte.

Era vorba despre povestea din urmă cu trei luni. Trei nopți am avut coșmare. Se făcea că eu eram un rac și mă pusese la fiert. Și cum dădeam în clocot, cineva golea cazanul de apă. Și îndată ce mă răcoream nițel, iar îl umplea și iar mă puneau la fiert.

Cind m-am cîntărit după trei zile, dădusem jos trei kilograme. «Bravo, mi-a spus medicul cind m-a văzut. Merge bine. Luna viitoare ar trebui să mai dai jos două kilograme». «Două zic, dau precis, că o să avem ședința de analiza muncii pe tot sectorul administrativ».

În referatul pe care l-a ținut șeful administrativului eu am ocupat cinci pagini. Cinci pagini în care povestea mea s-a prelucrat cu lux de amănunte, ca să tragă învățăminte toată lumea, cazul acesta fiind sugestiv, tipic și îngrijorător. Cinci pagini grele. Cred că mi-au revenit cam 300 de grame de pagină. A vorbit apoi și șeful meu de secție cam de vreo 200 de grame, vreo cițiva colegi au adunat împreună cam jumătate de kilogram; atîta că unul era să-mi strice toată cura că s-a ridicat și a strigat: «Dar de cite ori o să-l frecăm pe nenorocitul ăsta pentru că a intîrziat acum șase luni niște lucrări?» Șeful meu de secție însă l-a făcut demagog, l-a pus la punct, așa că cele două kilograme au rămas duse. Eu nu m-am ridicat să vorbesc, că mă gîndeam: mai vorbesc și eu de un kilogram și mi-a spus medicul să nu slăbesc prea tare. Așa că m-am gîndit că două kilograme îmi ajung și am tăcut. Nu vă mai spun că mai făcuseră și alții niște boacăne prin secție dar șeful meu e om cu scaun la cap. De ce să mai supere el și pe alții, cind unul e oricum supărat și cu el se ocupă partea negativă a referatelor?

Ca să nu mai lungesc povestea, dragii mei, într-un an de zile am dat jos exact cit a trebuit: zece kilograme. Că și referatul pe un an, tot cu mine se fălea. Cind m-a văzut un prieten s-a crucit: «Cum ai făcut nene, de-ai slăbit așa? Ce fel de cură ai ținut?» «Secretul meu». «Hai mă, nu fi al dracului! Nu vezi ce burtă am? Și ce nu fac s-o dau jos! E degeaba!» «Păi zic, fă-ți un transfer la noi, și vino în secția mea!» «Dar ce legătură are asta?» «Șeful meu de secție are o rețetă sigură! Și n-o dă decît la oamenii lui!» «Dar tu n-o știi? De ce nu mi-o spui? Că doar nu-i mare secret! În primul rînd totul este să nu mîninci, nu?» «Nu, zic. Nu este totul să nu mîninci. Totul este să te mîninci. Tu singur să-ți mîninci kilogramele!» «Dar este imposibil». «Ce vorbești, Frantz? Care imposibil? Habar n-ai de metodele moderne, grăsunule!»

Și m-am îndepărtat săltînd suplu, vioi și cu pas elastic spre ședința sindicală.

SADI RUDEANU

S. VICTOR

...ȘI PENTRU TOV. ICSULESCU ZET, CARE SĂRBĂTOREȘTE ASTĂZI 2 LUNI ȘI 4 ZILE DE LA ZIUA ONOMASTICĂ; 6 ZILE DE LA ÎMPLINIREA UNUI AN ȘI 26 ZILE DE LA OBTINEREA DIPLOMEI DE BACALAUREAT ȘI 3 SĂPTĂMÎNI DE LA GĂSIREA CARNETULUI DE CONDUCERE-AUTO A TĂTĂLUI SĂU - PRIN MICA PUBLICITATE - VOM TRANSMITE LA CEREREA SA MELODIA „ASTĂZI E ZIUA TA...”

Micro foiletoane rimate

La Fabrica de țigle și cărămizi din
Tândărei-Galați nu se respectă pro-
cesul tehnologic.

*Ei îl fac răspunzător
Pe jurist-consultul lor
Că n-arată interes
Pentru-un astfel de proces.*

Pe Șantierul din Moinești (reg.
Bacău) aparținând Ministerului Pe-
trolului, este o mare fluctuație de
cadre de conducere.

*Toți pe șantier discută :
— La această fluctuație
Schema trebuie ținută
De-un agent de circulație!*

Bufetele cooperativelor de consum
de pe Valea Oltului, a Bistriței și a
Tirnavei nu au mîncare gătită.

*Privind atent la firma de pe drum,
Turistul se întrebă-n sinea sa :
— Cum cooperativă de consum,
Cînd la bufet nu ai ce consuma?*

Merceologul Ion Marinciu de la
O.C.L. produse industriale Tirgo-
viște rezervă din depozit covoare
pentru colegi.

*Împărțind astfel covoare,
Într-o zi, nu-i de mirare,
C-o să dea peste-un covor
Vorba ceea, zburător.*

Manevrantul de vagoane Gh. Para-
schiv din gara Adjud a sustras nu-
meroase mărfuri din vagoane.

*Din vagoane, în stil mare
Sustîgea neîncetat,
Ca să fie mai ușoare
Pentru el, la manevrat.*

Revizorul contabil Ilie Danciu de la
I.A.P.L. «Ceahlăul» din Capitală a
fost găsit făcînd control la grădina
«Buturuga» cu gustări și băuturi
pe masă.

*Așa-i la dînsul protocolul
Căci, om cu inimă mihoasă,
Nu vrea-n restaurant controlul
Să-l facă «pe nepusă masă».*

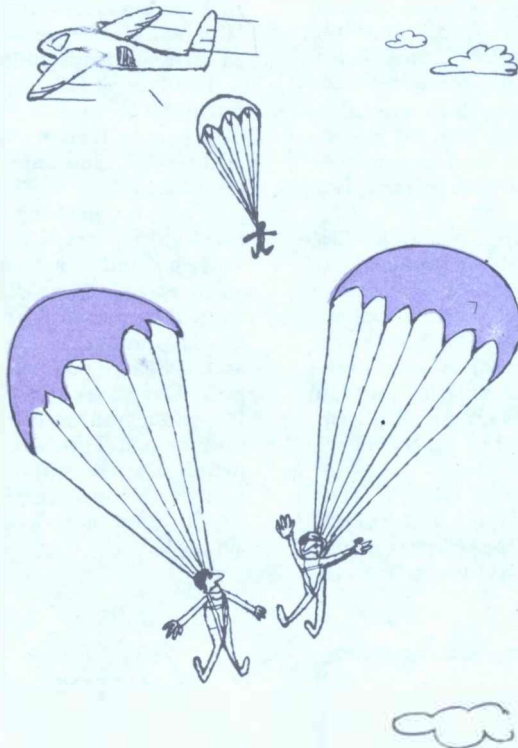
GH. ZANEA

GRAD

— Ai auzit ce accident stupid a avut Ionescu? L-a călcat o căruță!
— Bine frate, dar nu pot nici automobilele să le facă pe toate!

I. DAVIDESCU

— Am uitat țigările în avion.
— Întoarce-te și ia-le.
— Dar m-așteptați!

ÎNCLINAȚIILE UNUI SECRETAR

Din activitatea secretarului de la Sfatul
popular dîn Gruiu, raionul Răcari, — Bă-
descu Marin:

Unu: a depozitat pomii tăiați de pe drumul
raional atît pe la diverși cetățeni din comună,
cît și în propria sa bătătură. E un succes,
mai ales că nu se știe nici măcar ce cantitate
de lemn reprezintă pomii decapitați.

Doi: stăpînit de o energie clocotitoare,
tam-nesam, Bădescu Marin a demolat —
fără drept de recurs — magazia din curtea
Sfatului. Că a demolat magazia și nimeni nu
știe ce materiale au rezultat din treaba asta
e una. Și ce s-a ales de ele e alta.

Trei: a încasat de la cetățeni bani pentru
numerele care se fixează pe gardul caselor.
Și s-a prezentat să depună încasările abia
după luni de zile și numai în urmă unui con-
trol efectuat la acest Sfat. După aceea și-a
făcut o autocritică profundă, aproape radio-
logică și a scăpat basma imaculată.

Unui asemenea secretar e bine să-i dai
sfaturi.

Dar nu un Sfat.

V. ION

M. GROSU

INTELLIGENȚĂ SUPERSONICĂ

În frumoasa cetate a Sucevei există un I.R.I.C. Firește, toată lumea, de la cantonier la academician, știe ce este un I.R.I.C. Pentru cei care nu sînt nici cantonieri, nici academicieni, amintim totuși: I.R.I.C. este o întreprindere regională de industrializare a cărnii. Dacă n-ar exista acest iric, scumpi tovarăși, n-ați mai mîncă decît supe de zarzavat și iaurt. Ioc fripturi, ioc mezeluri, ioc tocană. Așadar, iricul ne-a scăpat de ioc.

Desigur o să ne întrebați: dacă acest iric este parizerul nostru cel de toate zilele, ce-avem, mă rog, cu el?... Iubiți tovarăși, nu avem nimic cu el. Avem numai cu organizarea lui. Întreprinderea asta suceveană achiziționează și contractează deci animale mari, animale mici și păsări. Perfect. Să trecem mai departe. Mai departe, unul dintre achizitori se deplasează, să presupunem, într-o comună, Aici îl întîmpină, să presupunem din nou, badea Timofte: «Tovarășe achizitor, am o vacă, o capră și trei găini pentru achiziție». «Mersi, bade Timofte, dar eu nu-ți iau decît vaca». «De ce, păcatele mele? Că doar nu-i capră rioasă și nici găini cu vătămătură». «O fi cum zici, nea Timofte, dar eu n-am delegație decît pentru vaci. Dacă ai vreun bou sau vreun taur, ți-i iau și pe ăștia». «Tauri n-am, că în perioada asta toreadorii noștri sînt la prășit. Dar am un purcel».

Se scarpină achizitorul după ceafă și explică: «Nene Timofte, eu sînt achizitor 1. Primesc salariu ca să achiziționez numai animale mari». «De la cîți metri în sus, nene? Că am un purcel cît un vițel». «N-are a face. Porcu-i porc. Scund. După stas e mic. Miine, cînd ajung la Suceava, ți-l trimit pe achizitor 2. El răspunde de animalele mici. Pentru munca asta e plătit».

Așadar, iubiți tovarăși, la I.R.I.C. există pe schemă doi achizitori!... A, nu pentru ca munca de achiziție să meargă cumva mai bine, ci pentru ca în traista celor doi achizitori să nu se amestece vaca cu cloșca. Observați desigur răbufnirea de inteligență: pleacă pe teren achizitorul-vaci, poate să întîlnească în cale o sută de oi, trei duzini de porci și optzeci de găște dornice de contractare, dar el nimic! Dumnealui primește leafă numai pentru vaci, boi și tauri! La fel și achizitor-purcei. Poate să-i iasă în cale trei cirezi de vite, să-i cadă în genunchi cu lacrimi în ochi: «achiziționează-ne, unchiule! Împlinește-ne visul; contractează-ne! Avem și viței!». «Nimic. Purcei dacă-mi puteți naște!».

Cam aceasta e organizarea științifică a I.R.I.C.-ului: s-ar putea continua și mai științific.

De vreme ce I.R.I.C.-ul Suceava are două servicii diferențiate: «Serviciul contractări animale mari» și «Serviciul contractări animale mici», de ce nu s-ar mai înființa și alte servicii: «Serviciul contractări boi tărcăți», «Serviciul contractări vaci sterpe», «Serviciul contractări tauri răgușiți» și «Serviciul contractări cocoși cu creastă și curci ploate».

Mai cu seamă că peste cei doi șefi de serviciu există și un director adjunct. Iar peste directorul adjunct există și un delegat permanent al ministerului...

Fraților, poate îl angajați și pe tata Noe. Că vine omul cu experiența lui de pe corabie.

AL VIANU

Pentru a recupera salopete și scule ce au fost risipite pe la diverși salariați, plecați din cadrul întreprinderii. I.R.C.R. «Nicolae Bălcescu» a întocmit acte fictive de returnare.

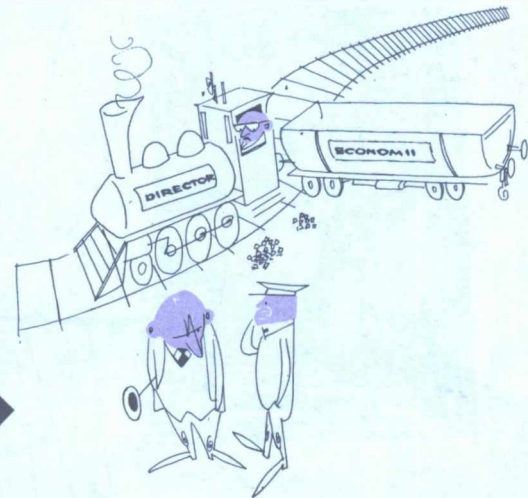
V. VASILIU

I.R.C.R.
«NICOLAE BĂLCESCU»

Adam: — Aici e!!!

Datorită unor neorespunzătoare nituri a unui lot de 300 de vagoane basculante, remediile necesare au costat Uzina de vagoane din Arad 700 000 lei

— Vagonul îl redresăm! Ce facem însă cu mecanicul?

Intrarea cunoscutelor băi «Felix» din regiunea Crișana este într-o stare deplorabilă.

— Ce, numai oamenii! Facem și noi băi!!!

A. LUCACI

O MICĂ EROARE

Cică a fost o dată ca niciodată că de n-ar fi nu s-ar povesti și mai bine n-ar fi fost că e și de râs și de plins. Cică prin raionul Orăștie este o cooperativă agricolă de producție în Turdaș, care cooperativă avea o livadă de vreo 11 (unsprezece) hectare. Și cică de la livada asta a ieșit vorba «Cînd o face plopul mere și răchita micșunele» pentru că livada asta nu făcea nimic. Adică ceva tot făcea. Ca un balaur cu șapte capete, livada înghițea bani. Și cică nimeni din cei responsabili nu s-a gîndit că se bagă bani în pămînt și-i omoară de vii. Știți cîți ani, oameni buni, a zăcut livada așa pe bani gata? Nouă ani. Știți cîți bani a tapat? Două sute de mii. Auzi, cică, «cheltuieli de producție» dar care producție, oameni buni, că numai cheltuielile s-au văzut, producția ioc. Adică nu. Să nu mințim. Cică anul acesta a zămislit comoara asta de livadă niscaiva fructe. În valoare totală de 1 000 lei. Să bagi nouă ani, 200 000 ca să scoți în al nouălea o mie, păi eu cred că rămii cu mai mult cîștig după un cutremur, după un foc sau după o inundație, decît după o asemenea afacere.

Cauza, se arată, este o mică greșeală: s-a ales pentru plantarea pomilor un sol impropriu. S-a greșit nițel. Și asta nu s-a văzut nouă ani... Așa că acest solișor impropriu a înghițit 200 000 (două sute mii).

Uite așa înghite pămîntul ăsta ce nu trebuie!

— Vin dușmanii!...

IOSIF TEODORESCU

MĂ ÎNSCRIV LA ȘCOALA

Am avut un vis. Se făcea că nu știu ce mi-a venit într-o zi și m-am dus la directorul fabricii «Metalica» din Capitală. L-am rugat să mă angajeze și pe mine acolo. M-a întrebat:

- În ce post?
- În postul de ghicitor principal, eventual de prezicător simplu sau măcar de proroc stagiar.
- Și în ce știi să ghicești?
- În arhivă.

Am explicat că dacă aș sta ca ghicitor la arhivă, aș răscoli toate hîrțile și aș ghici de ce s-au procurat cele 4 prese excentrice de care nu era nevoie, cele 3 mașini de găurit care stau degeaba, gholitina care nu folosește nimănui și alte utilaje fără rost. Pe urmă, le-aș mai ghici pînă cînd vor sta aceste mașini de pomană, precum și cine trebuie să dea socoteală, lucru pe care îl

cunoaște și contabilul-șef și inginerul-șef, care tocmai sînt de față.

Pînă să termin fraza, contabilul-șef leșinase, inginerul-șef căpătase un tic nervos, iar directorul începu să mă privească ca pe o mare calamitate meteorologică, abătută pe capul lor în urma deplasării anticlonului din sud-est spre nord-vest împreună cu mase mari de aer și cu subsemnatul. În sfîrșit, directorul spuse:

— De unde știi dumneata toate acestea?

— Le-am ghicit. Ei, mă angajați?

Nu m-a angajat, așa că am luat-o în sus pe cale ierarhică și m-am prezentat la Direcția tutelară din M.I.C.M. Le-am spus celor de acolo:

— Aveți ingineri-șefi în subordine?

— Avem.

— Dar contabili-șefi sînt?

— Sînt.

— Atunci, am o propunere avantajoasă pentru dumneavoastră: să angajați și un ghicitor șef.

Le-am explicat că fără ghicitor-șef nu vor cunoaște cînd și cui va distribui Direcția respectivă mașinile care stau degeaba și pe care trebuie să le distribuie. Mi-au spus:

— Tovarășe ghicitor, dumneata știi să faci și minuni?

Nu știam. Și, pentru că nu știam să fac minuni, nu m-au angajat. Să procuri utilaje e ușor. Să le faci să stea, poate oricine. Să le dai disponibile, e o nimica toată. Să cauți alți beneficiari e o joacă. Dar să-i găsești și să rezolvi problema — asta e un fel de Cana Galilei ediția a doua. Așa ceva nu știu ei să facă. Un profet cu experiență ar fi tocmai potrivit.

DE AMICITIA

În comparație cu ei, Castor și Pollux întrețineau relații de «bună ziua». Dacă nu ar fi avut ghinionul să nu-i cunoască, Cicero i-ar fi luat drept model atunci când a scris despre prietenie. Se iubeau, se prețuiau și se stimau reciproc, așa cum numai personalitățile cu adevărat mari sînt în stare s-o facă.

Mai mult chiar, François Duvalier, zis «Papa Doc», dictatorul Haitiului și Pierre Tassy, căpitanul gărzii palatului său, își datorau de fapt unul celuilalt personalitățile lor. Fără căpitan, «Papa Doc» ar fi fost expedit încă cu ani de zile în urmă într-o lume unde, în locul jilțului președințial, îl aștepta, în cel mai bun caz, un cazan cu smoolă. Fără dictator, Pierre Tassy n-ar fi avut nici gradul de căpitan, nici cele trei blocuri din Port-au-Prince, nici contul la bancă de la New York.

Cei pe care sentimentele frumoase îi irită susțineau că prietenia dintre François și Pierre este de fapt cirdășia dintre doi tilhari și complicitatea dintre doi ucigași. În sprijinul acestei afirmații, amicițiofobii citau cîteva sute de cazuri în care Duvalier recursese la serviciile lui Tassy (și viceversa), pentru a asasina niște oameni ai căror ochi, păreri și

convingeri politice nu le erau pe plac.

Reproșuri neintemeiate! Căci de ce sînt prietenii prieteni, dacă nu ca să-și dea o mîină de ajutor la nevoie? Eu împuşc azi pe unul care ți-e antipatic ție, tu spînzuri mîine pe altul care mă enervează pe mine... Elementar, nu?

Ei, dar toate au un sfîrșit. Cel al prieteniei dintre Duvalier și Tassy a coincis cu sfîrșitul acestuia din urmă, care a fost arestat, judecat, condamnat și executat. Cele patru operații s-au desfășurat într-un timp record — șapte minute și jumătate — ceea ce face din Duvalier campionul absolut al dictatorilor în disciplina sportivă cunoscută sub numele de «lichidarea amicilor».

Vorbînd presei despre performanța sa, «Papa Doc» a declarat că ceea ce l-a stimulat în realizarea ei a fost informația că Tassy rivnește la postul de președinte al Haitiului. «Trebuia să-l execut, a explicat Duvalier cu candoare. Altfel riscam să mă ucidă el pe mine».

Sau cum se spune în Haiti: prieten, prieten, dar dictatura e pe viață și pe moarte.

N. AURELIU

DE PROFETI

Dacă am văzut așa, am plecat. M-am dus la Banca de investiții, a ghișee. Am întrebat o tovarășă blondă — că blondele sînt mai cumsecade:

— Cîte mașini de găurit s-au cumpărat și se cumpără de diverse întreprinderi în acest an?

— Sute. Poate chiar mii.

— Dar cîte prese excentrice?

— Sumedenie.

— Gata — zic — fac o minune cînd zice pește. Dumneavoastră aveți în schemă un făcător de minuni?

— Nu.

— Păcat, că eu pot să vă fac o minune grozavă. Trimit mașinile disponibile la cei care au nevoie de ele și nu iau nici un ban pentru asta. Statul e ciștigat, cei care au nevoie de mașini la fel, cei care n-au nevoie de ele idem, iar cei de la M.I.C.M. n-au decit să-mi spună

mersi.

Visuri, oameni buni. Posturi de făcători de minuni nu se găsesc, să dai cu pușca. Și bănuiesc de ce: nu există personal calificat. Că, dacă-i vorba s-o spunem pe aia dreaptă, nici eu nu sînt calificat. Sînt amator.

Tocmai de aceea, vă rog și pe dv. să urmăriți... Mica Publicitate. Cînd s-or anunța înscrieri la facultatea de profesii, scrieți-mi și mie. Mă înscriu chiar dacă durează școala cinci ani, că așa cum lucrează cei de la «Metalica», am timp să-mi iau licența liniștit. Poate am timp să-mi iau și doctoratul. O să ajung academician, oameni buni, la secția miracole. O să fiu cineva, grație celor de la «Metalica».

Puneți-vă bine cu mine.

VICTOR PIȚIGOI

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din «Însemnările» unei pisici

● Și pisica zgîrie. Dar nu brînză, ca unii.

● Nu te uita la canarul din colivie, cînd ai șoarecele în gheară.

● Nu-mi place să ies din casă. Nu de alta, dar nu vreau să și-o ia șoarecii de capital și să joace pe masă.

● Omul este un animal domestic, care trăiește pe lîngă casa pisicii.

● Cea mai lirică alee din lume este acoperișul.

● În materie de dragoste, cotoii au mustați și pisicile antene.

● Omul care face pe motanul, este un simplu impostor.

● Ce curiozități are și viața asta! Noi mîncăm șobolani cît o jumătate de franzelă de mari și pe noi ne mîncîcă puricii cît niște firimituri de mici.

● Nici cea mai perfecționată cursă de șoareci nu poate să ne ia pîinea de la gură.

● Pisoi n-au tată. Au tați.

● Ah! Ce zile am petrecut, în nopțile cu lună!

● Nu-mi plac ciinii pentru că sînt mîrlani. În loc să alerge după femei, le fugăresc.

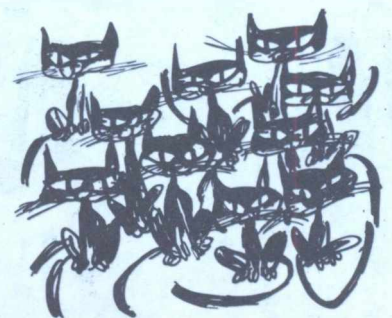
● Mor după ciini, cînd mă uit la ei, din pom, cum mă latră.

● Pisica cu clopoței, e ca omul cu gura mare.

● Mi-e și greață de tigrii care se laudă că sînt neamuri cu noi.

● Dacă Noe nu lua pisici în arcă, i-ar fi ros șoarecii toți invitații.

● Cînd moare pisica din casă, nu mai lipsește nimic, de la bucătărie, pînă face stăpîna rost de alta.

POȘTA

REDACTIEI

RODICA TOTT

ALBU SPIRIDON — ALBA IULIA

Trebuie să aveți răbdare. De multe ori, corespondenților cărora le-am reținut cite un material nu le mai răspundem prin «Poșta Redacției» (din lipsă de spațiu), ci îi publicăm în pagina rezervată debutanților. Cred că nu se supără nimeni pentru un asemenea răspuns...întirziat.

ELENA ADA POPESCU — LOCO

Poema, cum numiți dv. cupletul «Cartimex», nu depășește nivelul unui material destinat lecturii în cadrul unor manifestări locale.

FLORESCU AUREL — LOCO

Fiți fără grijă. Până acum nu s-a întâmplat să arunc la coș vreun geniu. E drept că nici nu prea am avut ocazia...

DODU RADU — TR. SEVERIN

Nu văd ce rost are să adresați niște răspunsuri unor epigrame apărute acum 30 de ani în revista «Epigramă»? Nu aveți în jurul dv. destule aspecte care să vă rețină atenția?

BĂBUS ION — BUZĂU

Poezia referitoare la sport a nimerit... coșul! Dar n-a mai ieșit afară...

PÎRVU TRAIAN, ARICEȘTII—ZELETIN TELEAJEN

Din poezia dv. despre cele trei porți n-am înțeles nimic. De pildă, vorbind despre una din ele, spuneți:

*Prin cea de fier, spre drum
În ropot de dum! dum!
Detună demiurg,
Pe frunți de nicovale.*

Cum o fi detunând un demiurg pe frunți de nicovale e greu de imaginat. Din această cauză poezia dv. n-a putut intra pe poarta... debutului.

SAINER MICU — PLOIEȘTI

Păcat. Epigramele au idei bune dar sînt lucrate neglijent. De pildă:

Unor melodii care nu îndeplinesc condițiile pentru a deveni șlagăre la Festivalul de la Mamaia.

*Ce grea e muzica ușoară
Căci cîntecule-am observat
Nici n-au ajuns pe mahul mării
Că pe uscat s-au înecat.*

HERZUG ALEXANDRU — BUȘTENI

«Gura lumii» e... rea!

BODEA TATIANA — LOCO

Nimic nou. Aceleași idei bizare, același desen școlăresc. Dacă stați pe loc, nu văd cum o să mergeți mai departe.

BARABANCEA TITEL — LOCO

«Povestea mereu nouă» e din păcate mult prea... veche.

TULBURE TIBERIU — LOCO

Desenul e sub orice nivel. Ni se pare însă interesantă scrisoarea dv. care poartă nr. 272 și este semnată de dv. și de o... secretară. Pentru talentul pe care-l aveți cred că nu este încă necesar un... birou de expediere.

MURGULEȚ AXENTE — ROMAN

«Berea» n-are acid. Epigramele sînt sub orice critică.

POP CRISTIAN — BAIA MARE

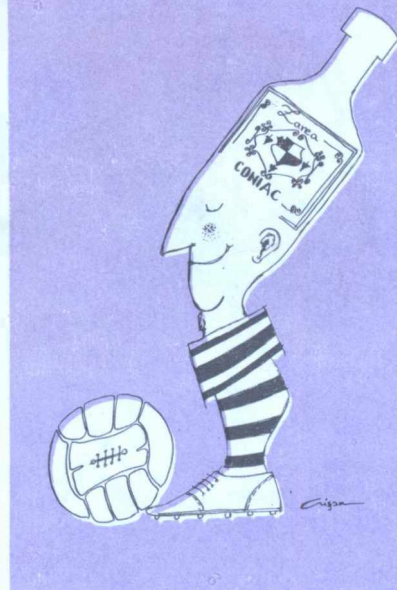
Dintre toate «Cugetările unui maimuțoi» doar două au într-o oarecare măsură, intenții umoristice:

- Ariviștii mă invidiază: pot să mă cațăr mai sus decît ei.
- Există totuși și maimuțoi originali.

ROMAN ANGHEL MAX — PLOIEȘTI

Vă cităm cîteva versuri din poezia intitulată «Sportul de performanță acasă se învață».

V. CRIȘAN

«VIAȚĂ SPORTIVĂ»

*Decît să faci casă cu dușumea
Să-ți umble șoarecii pe sub ea
Mai bine pardoseală cu ciment
Și ușa cu țîșina în curent.*

Ce legătură o fi avînd strofa aceasta (ca și altele) cu sportul, nu știu. Poate unde-i la modă...

LIVIU CORNELIU ICHIM — BRĂILA

Anecdota e bună, dar nu este a dv. Cugetările sînt ale dv. dar nu sînt bune.

COVACIU IOAN — SIGHETUL MAR-MAȚIEI

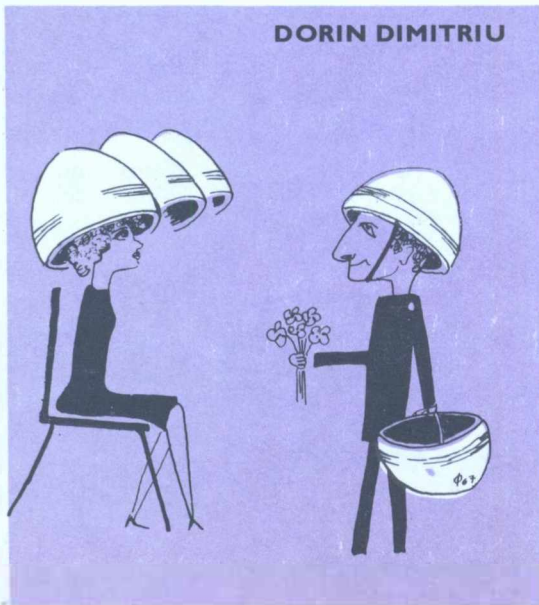
Ceea ce ne-ați trimis dv. nu sînt cugetări, ci ceva în genul acesta:

- Are domiciliul cucului.
- În schimb una dintre notele dv. este clară. Nu strică să o recitiți... publicată:
- Cultura se încușește prin studieri nefugare.

MIHĂESCU VIRGIL — ORADEA

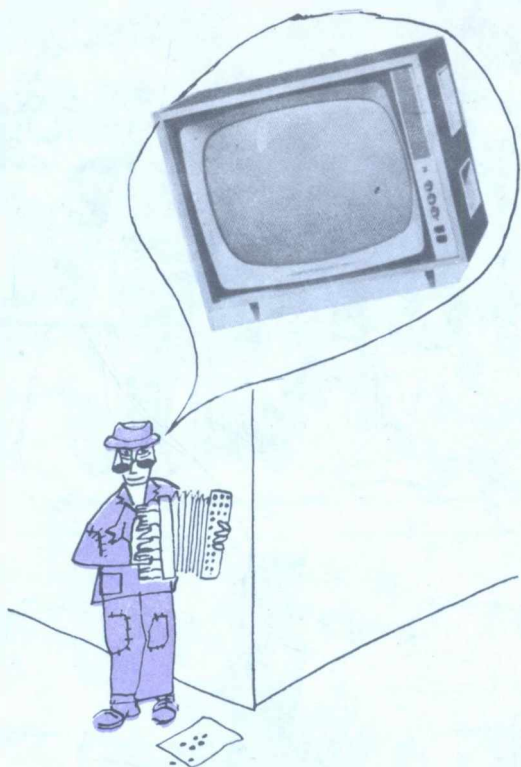
Schița e doar... schițată. Conciziunea (atît de apreciată de noi) dacă nu este abil făcută duce la... schemă. Puțină atenție și poate vă vedeți «Visul» cu ochii.

DORIN DIMITRIU

DAN HAYON

FĂRĂ CUVINTE

SUPER—INOVAȚII

Adevărul este, domnule, că oamenii sînt invidioși. Pe cîntea mea că nu spun vorbe goale. Uite, numai dacă vorbim de întîmplările de la Întreprinderea de morărit «Mureșul» din Tg. Mureș.

Au birfit oamenii că cică, ce fel de inovație ar fi un șopron. Oameni răi, domnule! Răi! Așa, la prima vedere, parcă ai fi inclinat să zîmbești: ce inovație e aia un șopron! Dar la a doua vedere, dacă cercetezi mai adînc, nu mai zîmbești.

În 1964, mecanicul șef Ștefan Bokel a realizat o inovație: un șopron. Și a fost recompensat cu lei 4 000! Păi, ce mai vreți? Dacă a luat omul recompensă, este inovație șopronul sau nu este? Dacă nu lua nimic, nu era inovație. Era șopron. Dar dacă a luat? I-a venit lui ideea să facă inovație dintr-un șopron! De ce nu i-a venit altuia? Totul în viață e ideea! Și dacă o ai, ai și patru mii!

Mai tîrziu oamenii iar și-au dat coate. Cică în octombrie 1966, deci după doi ani, la cabinetul tehnic s-a primit o altă inovație, înaintată de directorul întreprinderii, M. Schwartz. Știți care era inovația? Un șopron, domnule! Și ce, fraților, ce vă mirați? Adică gata, acum dacă s-a inovat un șopron în 1964, nu mai poate inova altul în 1966? Mai ales că al doilea inovator nici nu a mai fost recompensat cu 4 000 de lei. Cu trei. Trei miișoare. Dar l-a avut coautor pe primul inovator, pionierul șoproanelor. A luat și dumnealui șase sute.

Așa că degeaba-și dau oamenii coate. Nu e greu să birfești. Greu este să ai inițiativă. Uite, eu parcă văd că tot acești doi oameni întreprinzători o să vină și în 1968 cu o altă inovație. Ei da, un șopron.

Și în definitiv ce vi se pare atît de exagerat, un șopron la doi ani?

URZICO DRAGĂ,

În comuna Pogoanele se află un S.M.T. de toată frumusețea cu un director de toată... ingeniozitatea! Este vorba despre inginerul Mușat Constantin, care, cumpărîndu-și un automobil, s-a gîndit că în orele cînd nu-l folosește nu se face să-l țină în soare sau în ploaie. Ca atare și-a construit un garaj după toate regulile artei. Dar să vezi minunăție, nu l-a costat nici un ban. Că l-a plătit S.M.T.-ul. Circa 9 000 de lei! Fondurile au fost aprobate de directorul acestei unități fără nici o dificultate, el arătîndu-se deosebit de înțelegător față de condițiile de «cazare» ale automobilului său. Ce-i aproape 9 000 de lei? Mai nimica! Vorba ceea... «și una; și două, și nouă, zi garofită măi!»... Să mai spună cineva că textele de muzică ușoară nu-s inspirate din viața de toate zilele!... Ale unora!

Traian Mercic, Buzău

URZICUȚO,

Cînd la spitalul din Iernut a fost adus un mult așteptat frigider toți cei prezenți la acest eveniment au nădușit de emoție. De acum înainte, gata, și-a zis asistața, problema bunei păstrări a alimentelor a fost rezolvată de-a pururi! Iată însă că de cîtiva vreme s-a renunțat să se mai țină alimente în acest frigider, ele fiind păstrate pe unde se poate și chiar pe unde nu se poate, deoarece frigiderul a fost transformat în... șifonier! Da, în el își ține costumele și halatele personalul de la bucătărie. Pesemne că respectivele veșminte au fost năpădite de molii și se încearcă combaterea lor prin frig! O fi o metodă nouă! Că deh, tehnica avansează ceas cu ceas. Ca dovadă, la Iernut a luat naștere... frigomolia! Uite așa intră unele localități în istorie. Ce, parcă Magdeburgul n-a ajuns celebru de la o simplă experiență?...

Dionisie Mironescu, Tg. Mureș

DRAGĂ URZICO,

Am și eu de spus ceva: de prin 1958 și pînă în prezent au fost deținute pe rînd în cadrul T.R.C.-ului Ploiești, de către unul pe nume Ghiddeanu Constantin, niște funcții de răspundere ca, de pildă, șef serviciu contabilitate, contabil-șef etc., deși stimabilul nu posedă în realitate decît vreo patru clase de liceu. Asta însă știa numai el, căci celor care l-au proțăpît în posturi cheie le-a prezentat o adevărîntă de absolvent al liceului teoretic! Dar falsă și din față și din profil... Și uite, cu o asemenea hîrtiuță, i-a jucat pe degete pe toți cei din jurul lui.

De ce făcuși, nene, rost doar de o adevărîntă de liceu, că dacă aveai una de inginer-șef ajungeai probabil și mai acătării! Vezi dacă te-ai grăbit...

R. Milciu, Ploiești

URZICO,

Să vezi și să nu crezi: în orașul Petrila, în urmă cu vreo 20 de ani, a fost instalată cu mare pompă o statuie a minerului simbolizînd trecutul și prezentul acestei localități. Devenise statuia asta atît de dragă tuturor încît unii susțineau că n-ar da-o nici pe Venus din Milo! Deodată însă, consternare mare: Statuia Minerului, nu se știe de ce, cum și exact momentul, a fost dată jos de pe soclu și aruncată în curtea sectorului I.L.L.G. din Lonea. Carevasăzică și scoasă din Petrila! În contactul ei cu solul statuia s-a ales cu capul spart plus încă multe alte «fracturi», astfel încît din voinicul miner de pe soclu n-a rămas decît un fel de arătare.

Acum, baremi, se explică de ce... «Statuile nu rid niciodată!».

H. Cornel Petroșeni

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25 Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție 14.28.15;
interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Scintei»
44 601

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ